

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἄδειας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

ἘΤΟΣ Γ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1881.

ΑΡΙΘ. 12

« Πόσον φαίνεσθε εὐχαριστημένοι! »

Σελίς 177)

132,60.

— Θα συνάξω, θα συνάξω πολλά και έπειτα θ' αγοράσω παιχνίδια, μὰ πολλά παιχνίδια!

"Ελεγεν εξαιετὲς παιδίον ρίπτον καθ' ἡμέραν εἰς τὸν κουμπάρῳ του τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα τῷ ἔδιδεν ἡ μαμά του, ἡ τῷ ἔστειλεν ὁ πατήρ του ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου ἐμπορεύεται.

"Ἐπειδὴ δὲ ἦτο πολὺ μικρὸν εἰσέτι καὶ δὲν ἦτο πολὺ δυνατὸν εἰς τὴν ἀριθμητικὴν, τὰ χρήματα ἐκεῖνα ἐγένιναν ἀφορμὴ νὰ μάθῃ πρόσθεσις... διὰ νὰ εἰμπορῇ νὰ λογαριάζῃ τὴν περιουσίαν του, ἡ ὁποία ἤψανε καθ' ἡμέραν.

Καὶ ἀληθῶς, αἱ δραχμαὶ ὀλονὲν ἐγένοντο περισσύτεραι, ἐπέρασαν ἀπὸ ὅλας τὰς δεκάδας, ἐφθασαν εἰς τὴν ἑκατοντάδα, ἀλλὰ ποῦ νὰ σταματήσουν; ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον των καὶ καθ' ἡμέραν ἤψανον, καὶ ὀλονὲν ἤψανον.

Μίαν ἡμέραν τὸ ἐξαετὲς παιδίον κρατοῦν μίαν πλάκα εἰς τὴν χεῖρά του ἐλογάριαζε πόσας δραχμάς περιεῖχεν ὁ κουμπάρῳ του. "Ἀφ' οὗ δὲ παρετήρησε δύο καὶ τρεῖς φορές τὸ ἄθροισμα, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἔκαμε λάθος, ἐφώναζε πλήρες χαρᾶς.

— 132,60!... ὦ! πόσα θὰ πάρω!

Καὶ ἤρχισε νὰ διανοῆται τί θὰ ἠγόραζε μὲ τὰς ἑκατὸν τριάντα δύο ἐκείνας δραχμάς καὶ τὰ ἐξήντα λεπτά.

Κατ' ἀρχὰς θὰ ἠγόραζεν ἐν τάγμα στρατιωτῶν μὲ τὸ κουτίον των διότι τὸ ἐξαετὲς παιδίον τρελλαίνεται διὰ τοὺς στρατιωτικούς, ὀνειρεύεται ἀπὸ τόρα ὅτι φορεῖ τὴν ὠραίαν στολὴν τῶν Ἑυελπίδων μὲ τὰ κίτρινα ἐκεῖνα σειρήνια, καὶ θταν ἡ μαμά του τῷ δίδει ἀμύγδαλα διὰ νὰ φάγῃ, τὸ ἐξαετὲς παιδίον τὰ παρατάττει ἐπὶ τῆς τραπέζης ὡς στρατιώτας καὶ φωνάζει. — Ἐπὶ δεξιᾷ!!! — Ἐπ' ἀριστερᾷ!!! — Μὰρς!!! — Οὐλαμὸς ἄλτ!!! Διότι εἰξεύρει ὅλα τὰ προστάγματα ἀπ' ἐξω ὡς τὸ «Πάτερ ἡμῶν!»

"Ἐπειτα θὰ ἠγόραζεν ἐν ἄλογον· ἐν ἄλογον τὸ ὁποῖον θὰ μένη ἐκεῖ ὅπου τὸ ἀφίνει, χωρὶς νὰ ἔχη ἀνάγκην νὰ τὸ δένη, ἐν ἄλο-

γον τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἔχη ἀνάγκην οὔτε ἀπὸ ἄχυρον, οὔτε ἀπὸ βρώμη, οὔτε ἀπὸ κριθᾶρι, οὔτε ἀπὸ χόρτον, ἐν φρόνιμον, ἡμερον ἄλογον, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ τὸν ρίπτῃ ποτέ, καὶ θὰ τὸ ἔχη πάντοτε ἔτοιμον εἰς τὴν αὐλήν διὰ τὸν περίπατόν του.

"Ἐπειτα θὰ ἠγόραζεν ἐν πρόβατλάκκια ἐθώπευε τὰ μακρὰ καὶ κάτασπρα μακρὰ θὰ του, θὰ τὸ ἐπεριποιεῖτο, θὰ τὸ ἐτάγιζε καὶ θὰ τὸ ἐπότιζε, καὶ δὲν θὰ τ' ἄφινε ποτέ ἐξω ἀπὸ τὴν θύραν νὰ κρούνη τὸ καυμένον!

"Ἐπειτα θὰ ἠγόραζεν ἐν ὠραῖον καταστόλιστον καὶ κατάχρυσον λεύκωμα, — τὸ ἐξαετὲς παιδίον ἐμάθεν εἰς τὸ σχολεῖον τί θὰ εἶπῃ λεύκωμα—καὶ θὰ παρεκάλει τὸν κалόν του διδάσκαλον νὰ τοῦ γράψῃ ἐν ὠραῖον ποιηματακί διὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους.

"Ἐπειτα θὰ ἠγόραζε μίαν ὠραίαν πλουμίεραν ἢ γραφιδοθήκην, ὅπως τῷ τὴν εἶπεν ὁ διδάσκαλός του, καὶ θὰ ἔβαλλεν εἰς αὐτὴν τὸν γραφιδοφόρον του, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ἐπάνω ἄκρον θὰ εἶχε μίαν κεφαλὴν ἐνὸς καταμαύρου ἀραπάκου μὲ σγουρὰ μαλλιά, θὰ ἔβαλλε τὸ κονδυλομάχαιρόν του, τὸ μολυβδοκόνδυλόν του, τὴν γκρέμα-λάστικά του διὰ νὰ καθαρῖξῃ τὸ τετραδίον του, ἂν κάποτε τύχῃ καὶ στάξῃ ἐπ' αὐτοῦ καμμία σταγὼν μελάνης.

"Ἐπειτα θὰ ἠγόραζε μίαν ὠραίαν στεφάνην διὰ νὰ παίξῃ εἰς τὸν κήπον, μίαν ὠραίαν σφαῖραν ἐλαστικὴν διὰ νὰ παίξῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἔπειτα θὰ ἠγόραζεν ἐν ὠραῖον ἀμαξάκι τὸ ὁποῖον θὰ ἔσυρεν εἰς τὴν αὐλήν καὶ οἱ τροχοὶ του θὰ ἔκαμνον γρρρρ! γρρρρ! γρρρρ!

Καὶ ἦτον εὐτυχές, πολὺ εὐτυχές διότι θὰ τὰ ἠγόραζεν ὅλα αὐτὰ!

"Ἐπειτα δὲ πηδῶν, χορευῶν, τραγωδοῦν ἐν ἀπὸ τὰ ἄσματα τοῦ σχολεῖου του, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του μὲ παρειὰς κατακοκκίνους καὶ ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας ἀπὸ χαρὰν καὶ μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν.

Εἰς τὴν αἴθουσαν ἦτον ἡ μαμά του μὲ μίαν συγγενὴ των καὶ ἀνεγίνωσκον μίαν ἐφημερίδα· ἐφαίνοντο δὲ ὡς λυπημέναι· κάποτε κάποτε ἡ μαμά του διέκοπτε τὴν ἀνάγνωσίν της καὶ ἔλαγε·

— Οἱ δυστυχεῖς!

Καὶ ἡ φίλη της ἀπήντα·

— Τόσαι οικογένεια νὰ μείνουν εἰς τοὺς δρόμους!

— Τρομερὸν δυστύχημα! ἐπανελάμβανεν ἡ μαμά του καὶ ἤρχιζε πάλιν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος.

Τὸ ἐξαετὲς παιδίον, τὸ ὁποῖον ἤκουε χωρὶς νὰ ἐννοῇ τίποτε, ἠρώτησε τὴν μαμά του τί ἔλεγεν ἡ ἐφημερίς καὶ αὐτὴ τῷ εἶπεν, ὅτι εἰς τὴν Τριπόλιν ἐγένειε μία μεγάλη πυρκαϊά, ὅτι ἔκαυσε πολλὰς οἰκίας, ὅτι πολλὰι οικογένεια κατεστράφησαν ὀλοτελῶς καὶ δὲν ταῖς ἔμεινε τίποτε πλέον, τίποτε!

"Ἦτο πολὺ εὐαίσθητον τὸ ἐξαετὲς ἐκεῖνο παιδίον καὶ νὰ εἰξεύρεται πόσον ἐλυπηθῇ! ὦ! ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοῦ ἔλθουν δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς!

"Ἐλαβε τὴν ἐφημερίδα νὰ τὴν ἀναγνώσῃ καὶ αὐτὸ, ἀλλ' ἦτο μικρὸν ἀκόμη, καὶ δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀναγνώσῃ εὐκόλως, διὰ τοῦτο τὴν ἐπῆρε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὴν ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζακι του καὶ ἤρχισε σιγὰ σιγὰ ν' ἀναγινώσκῃ, πῶς συνέβη ἡ τρομερὰ αὐτὴ πυρκαϊά τῆς Τριπόλεως.

Τὸ ἐξαετὲς παιδίον ἔμεινε πολλὴν ὥραν ἀκίνητον, σκεπτικόν, τῶσον λυπημένον ὅσον χαρούμενον ἦτο πρὸ ὀλίγων στιγμῶν.

Τοῦ εἶχε σπαράξῃ τὴν καρδίαν ἐκεῖνο τὸ δυστύχημα!

— Τόσοι ἄνθρωποι νὰ χάσουν ὅσα εἶχαν, ἐσκέπτετο, τόσα παιδιά νὰ κρούνουν καὶ νὰ μὴν ἔχουν αἱ μητέρες των νὰ τοὺς δώσουν φορέματα, νὰ πεινοῦν καὶ νὰ μὴν ἔχουν αἱ μητέρες των νὰ τοὺς δώσουν νὰ φάγουν, νὰ θέλουν νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ νὰ μὴν ἔχουν οἱ πατέρες των νὰ τοῖς ἀγοράσουν βιβλία, καὶ νὰ μὴν ἔχουν οὔτε ποῦ νὰ κοιμηθοῦν! Πόσα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιά ἐλογάριαζαν νὰ λάβουν καὶ αὐτὰ δῶρα τὴν πρωτοχρονιά, ἠλπίζον ν' ἀγοράσουν καὶ αὐτὰ ὠραῖα παιχνίδια ὅπως ἐγώ....

Καὶ τότε ἐφαντάσθη τὸν ἑαυτὸν του εὐτυχῇ, παρατάττοντα τοὺς στρατιώτας του, παίξοντα μὲ τὸ ἄλογόν του, μὲ τὸ πρόβατόν του, μὲ τὴν στεφάνην του, τὴν σφαῖραν

του, τὸ ἀμαξάκι του καὶ ἐφαντάσθη καὶ ἐκεῖνα... ὦ! ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐξημερόνουντο δίχως ψωμί!... ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐβραδυάζοντο δίχως κλίνην, πικραμένα καὶ λυπημένα!

Καὶ τότε ἐνεθυμήθη αἴφνης τὰ πτωχόπαιδα τὰ ὁποῖα ἀπαντᾷ ἐνίοτε εἰς τὸν δρόμον καὶ τῷ κάμνουν τόσον λυπηρὰν ἐντύπωσιν, καὶ ἐφαντάσθη καὶ τὰ παιδιά ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐμοσχοδόλουν ἀκόμη θωπείας, τὰ ἐφαντάσθη φοροῦντα βράχη κατατρυπημένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο τὰ κρέατά των, τὰ ἐφαντάσθη μὲ χεῖρας φουσκωμένας καὶ μὲ χεῖλη καταμελανασμένα ἀπὸ τὸ ψῆχος, τὰ ἐφαντάσθη τρεμουλιάζοντα καὶ πατοῦντα μὲ πόδας γυμνοὺς καὶ καταπληγωμένους ἐπάνω εἰς τὰ κατάψυχα μάρμαρα τῶν δρόμων!

Καὶ ἐλυπηθῇ, ἐλυπηθῇ πολὺ!

— "Ἀχ, ἤθελα νὰ ἔχω χιλιάδες, ἐσκέπτετο, νὰ ὑπάγω νὰ τοῖς εἰπῶ:— μὴ λυπήσθε, χαμογελάσατε, χαρῆτε, ζεσταθῆτε, φάγετε· ἰδοὺ ψωμί, ἰδοὺ φορέματα, ἰδοὺ παιχνίδια!... ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι μικρὸν ἀκόμη, ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε...

Καὶ τοῦ ἤρχετο νὰ κλαύσῃ ἀπὸ τὴν πολλὴν του λύπην!

— Τίποτε; εἶπεν αἴφνης ἀνασκιρτήσαν. "ὦ, ὄχι!

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραψαν ἀπὸ μίαν ἰδέαν.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ἀνέλαβε νὰ συλλέξῃ βοήθημα δι' ὅσους κατεστράφησαν ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν τῆς Τριπόλεως, ὑπῆγε καὶ εἰς τὴν οἰκίαν των. Καὶ τὸ ἐξαετὲς παιδίον, δίχως διόλου νὰ διστάσῃ, ἀλλ' ἀτάραχον ὡς νὰ ἐπραττε τὴν συνηθεστέραν πρᾶξιν τοῦ κόσμου, ἔθραυσε τὸν κουμπάρῳ του, ἐξήγαγε τὰς 132 δραχμάς καὶ τὰ 60 λεπτά καὶ τὰς ἔδωκεν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν τὴν ἐπιτροπὴν τὸ παρετήρησαν μὲ συγκίνησιν καὶ τὸ ἐνηγκαλισθήσαν καὶ τὸ ἐφίλησαν.

Καὶ ἡ μαμά του; ὦ! ἡ μαμά του ἔκλαυσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν της διότι εἶχεν ἐν τῶσφ μεγάλα μικρὸν παιδίον!

Διότι ήτο μέγα τὸ ἔξαιετὸς ἐκεῖνο παιδίον. Δὲν εἶχεν ἰδικὰς του χιλιάδας νὰ προσφέρῃ ἢ ἰδική του περιουσία ὅλη ἦτον 132,60, καὶ προσέφερον ὅλην τὴν περιουσίαν του! Θὰ ἦτο τόσο εὐτυχὴς ἂν εἶχεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιγνίδια! . . . καὶ ὅμως ἀπεφάσισε νὰ στερηθῇ, καὶ ἐβυσίασεν αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν του ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν!

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τῶν προσεγγιζόντων διὰ τοὺς καταστροφέντας ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν τῆς Τριπόλεως ἀνεγινώσκετο εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μικροῦ ἔξαιετοῦ παιδός.

Τὸ παιδίον τοῦτο τὸ εὐαίσθητον, τὸ μεγαλόκαρδον, τὸ ὅποιον θ' ἀναγνώσῃ, βεβαίως,

ἐρυθριῶν, μὲ συγκίνησιν καὶ μὲ καρδιοκτύπιας γραμμάς ταύτας, διότι καὶ αὐτὸ εἶνε συνδρομητὴς «τῆς Διαπλάσεως» καὶ τακτικὰ τὴν ἀναγινώσκει, τὸ εὐγενὲς τοῦτο παιδίον κατοικεῖ ἐν Ἀθήναις καὶ ὀνομάζεται

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΑΝΑΡΤΕΑΚΗΣ.

Συνεκινήθη παρὰ πολὺ ὅτε ἀνέγνωσα τὸ ὄνομά του· ἤθελον κ' ἐγὼ νὰ τὸ φιλήσω τὸ παιδίον ἐκεῖνο· ἀλλ' ἀπ' οὐ δὲν ἠδυνάμην νὰ φιλήσω αὐτό, διότι οὔτε κὰν τὸ γνωρίζω, ἤθελον νὰ φιλήσω τὴν φωτογραφίαν του καὶ τὴν ἐζήτησα ἀπὸ «τὴν Διάπλασιν». Ἀλλὰ, δυστυχῶς, μοι εἶπεν ὅτι δὲν τὴν ἔχει! . . .

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΛΟΥΒΙ

Μετὰ εἰς ὀλίγοντο κλουβί μιά πέρδικα κλεισμένη Ἀπὸ φαγὶ κ' ἀπὸ πιὰτὸ ἀρχοντικὰ περνύσια Ποτὲ δὲν ἦταν νησιακὴ, ποτὲ τῆς διψασμένη Μὰ κῦτταξὲ τὸν αἶσανὸ καὶ τὰ φτερά χτυποῦσε . . . Μιά σουσουράδα πέρασε ἀπ' ἔσω ἀπ' τὸ κλουβί τῆς Κ' ἐξήλεψε τὰ πλούτη τῆς, τὴν καλοπέρασε τῆς:

— Αἰ σουσουράδα, πῶς περνῆς εἰς τὴ φυλακὴ, πουλί μου;
Κ' ἡ σουσουράδα: — ἄλλη μὲ ἀλλάζομε; φωνάζει.
— Ὅχι, θά, ὄχι! τῶρα σὺ μαθαίνεις ὅ τὸ κλουβί μου,
Πῶς καὶ τὰ πλούτη εἶνε μικρά τπλασιὰ σὰν τὰ σκεπέζα.

ΚΑΒΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΤΙ ΚΑΜΝΕΙ Η ΜΕΛΕΤΗ

Ὅσοι ἐγνώρισαν τὴν μάμμην τῆς Καλλιρρόης ἀδύνατον εἶνε νὰ λησμονήσωσι τὴν γλυκυτάτην συντροφίαν τῆς. Πόσα πράγματα ἤξευρε! Καὶ πῶς τὰ ἐδίδασκε! Μὲ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον τὰ ἔλεγε ἐνόμιζες ὅτι ἤθελε ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν σου, διὰ νὰ σοὶ ἐναποθέσῃ ἐκεῖ τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα, καὶ τὸν νοῦν, διὰ νὰ σὲ ποτίσῃ μὲ τὰς ὠραιότερας ἰδέας.

Ἵψηλὴ, ὑψηλὴ καὶ εὐσαρκος, καθὼς ἦτο, εἶχε κατὰ τι μεγαλοπρεπὲς μ' ἐκείνην τὴν ἀργυρᾶν τῆς κόμην καὶ μὲ τοὺς μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ μ' ἐκεῖνο τὸ αἰώνιος ὀλόμαυρον φάρμαγμά τῆς. Εἶχε τι τόσον σοφόν, ὥστε σὲ ἠνάγκαζε νὰ σταθῆς εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ περάσῃ. Καὶ ὅταν ἤνοιγε τὸ στόμα τῆς νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἔρριπεν ἐπάνω σου τὸ μελαγχολικὸν τῆς βλέμμα, σὲ ἔλουε μὲ γλυκύτητα.

Εἶχεν ἀφοσιωθῆ εἰς τὴν ἀνατροφήν τῆς χαρισιστάτης ἐγγονῆς τῆς Καλλιρρόης, γλυκυτάτης,

κόρης, μὲ μεγάλους μέλανας ὀφθαλμούς καὶ μὲ ὀλόδροσον πρόσωπον. Τὴν ἐδίδασκεν αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ καὶ τῇ παρέδιδε τὰ μαθήματά τῆς μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἀμειβάλλω ἂν αἱ ὁμήλικες τῆς Καλλιρρόης γνωρίζουν τόσα πράγματα καὶ ἂν ἔχουν τόσας γνώσεις ὅσας ἐκείνη.

Τὴν ἐθυροῦμαι ζωηρότατα, πῶς καθημένη παρὰ τὴν ἐστίαν, ἀνέπτυσε τὸ μάθημα εἰς τὴν ἐγγονὴν τῆς ὠμπεύουσα ἐλαφρὰ τὸν ὠραϊόν τῆς γάτον, τὸν Ἀραπάκον τῆς.

Ἐγνώριζε ποῖαν λέξιν ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ, διὰ νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν εἰς τὴν ἐγγονὴν τὸ πρᾶγμα καὶ ἡ ἰδέα τὴν ὅποιαν τῇ ἀνέπτυσε. Καὶ ἡ Καλλιρρόη ἤνοιγε τοὺς μεγάλους τῆς ὀφθαλμούς καὶ ἐνόμιζες ὅτι ἐκρέματο ἀπὸ τὴν ὀμιλίαν τῆς μάμμης τῆς. Μὲ τὸν τρόπον δὲ τοῦτον τῆς διδασκαλίας ἐγείνεν ἡ Καλλιρρόη ὑπόδειγμα ἐπιμελείας καὶ τὰ βιβλία καθήνησαν οἱ ἀχώριστοι σύντροφοί τῆς. Ἡ ἐπιβλεψὶς ἐκείνη

τῆς μάμμης τῆς, καθὼς ἐγένετο, ἀνευ πείσεως, εἶχεν ἀναπτύξει εἰς τὴν Καλλιρρόην, σπανίαν ἀγάπην πρὸς τὴν σπουδὴν.

Ἄλλ' ἡ μάμμη ἦτο γραία, καὶ ὅσον χρῆσιμος καὶ ἂν ἦτο εἰς τὴν ἐγγονὴν τῆς, καὶ ὅσον καὶ ἂν τὴν ἠγάπα αὐτὴ, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ὑποκύβῃ εἰς τὴν κοινὴν μοῖραν.

Καὶ οὕτω μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἐθώπευε τὸν γάτον τῆς, ὁ θάνατος τὴν εἶρεν ἐκεῖ ἤσυχα, ἤσυχα. Ἰσχυρὰ ἀποπληξία ἐτελείωσε ἀνωδύνως καὶ ἡσυχῶς τὰς ἡμέρας τῆς σεβασμίας γυναικός, καὶ ἡμεῖς ὅλοι οἱ γνωρίσαντες αὐτὴν τὴν προσπέμφαμεν τὴν ἐπιούσαν εἰς τὸν τάφον.

Ἡ ἐγγονὴ τῆς τὴν ἔκλαυσε τόσο πολὺ, ὥστε ὅλοι ἀνησυχῶν περὶ τῆς υἰγείας τῆς. Παρήλθε πολὺς καιρὸς, ἡ δὲ Καλλιρρόη διήρχετο τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας καθημένη ἐκεῖ, εἰς τὴν παρὰ τὴν ἐστίαν θέσιν τῆς μάμμης τῆς, κλαίουσα ἡσυχῶς καὶ ἀτενίζουσα περιλύτως τὸν Ἀραπάκον, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι τὴν συνελυπεῖτο.

Ἄλλ' αὕτῃ ἡ κατάστασις παρεταίνατο πολὺν καιρὸν καὶ οἱ γονεῖς τῆς Καλλιρρόης ἀνησυχῶν πλεον σπουδαίως. Τὰ βιβλία τῆς οὔτε τὰ ἤγγιζε, καὶ ἐκείνητο ἐρριμμένα ἐκεῖ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ὅλη τῆς ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ γράμματα ἐτελείωσε μὲ τὴν ζωὴν τῆς μάμμης τῆς.

Ἡμέραν τινα καθ' ἣν τὴν εἶρον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ὠχρὰν καὶ μελαγχολικὴν καὶ προσεπάθησα νὰ τὴν ἐλέγξω δι' αὐτὴν τὴν κατάστασιν:

— Δὲν θέλω, μοι εἶπε, νὰ ἰδῶ βιβλία εἰς τὰ μᾶτια μου.

Καὶ ἀρχίχουσα τοὺς λυγμούς καὶ τὰ δάκρυα προσέθηκε:

— Ποῦ θὰ εἶρω ἐγὼ διδάσκαλον ὅταν τὴν μάμμην μου!

Δὲν τῇ εἶπον τίποτε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀλλὰ στρέψας τὴν ὀμιλίαν τῇ συνεβούλευσα νὰ ἐξέρχηται ὀλίγον περίπατον χάριν τῆς υἰγείας τῆς,

καὶ μοι ὑπεσχέθη νὰ ἐξέλθῃ μαζὺ μου τὴν ἐπαύριον.

Τὴν συνώδευσα ἀληθῶς εἰς τὸν περίπατον καὶ διηρθύνημεν πρὸς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως.

— Δὲν μοι λέγεις, τὴν ἠρώτησα καθ' ὁδόν, πῶς φρονεῖς ὅτι εἶχε μάθει ἡ μάμμη σου τόσα πράγματα;

— Δὲν γνωρίζω, μοι εἶπεν, ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι καὶ ἐκείνη θὰ εἶχεν, ὡς ἐγὼ, καμμίαν μάμμην σοφὴν.

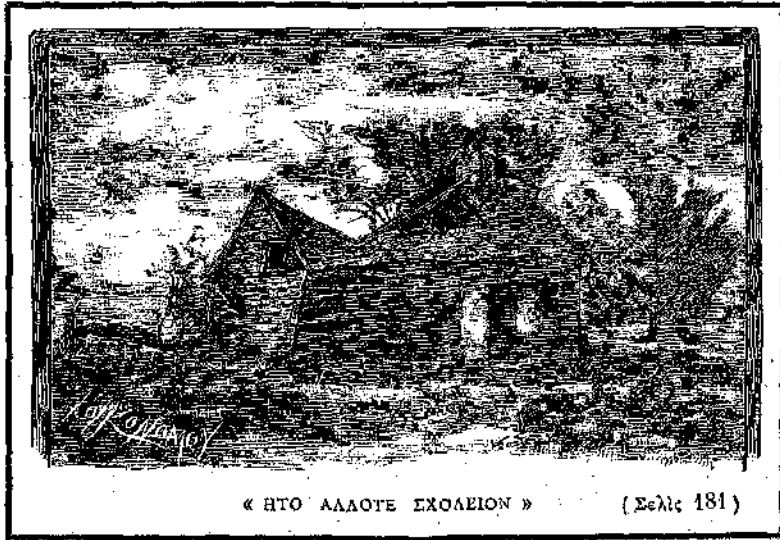
« Διήρχετο τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας

καθημένη παρὰ τὴν ἐστίαν εἰς τὴν θέσιν τῆς μάμμης τῆς ».

— Ὅχι, τῇ εἶπον· ἀλλὰ διὰ τῆς μελέτης!

Καὶ δεικνύων εἰς αὐτὴν ἠρειπωμένην τινα οἰκίαν, καμμένην εἰς ἰκανὴν ἀπ' ἡμῶν ἀπόστασιν, ἐξηκολούθησα:

— Ἴδου τὸ παληόσπητον ὅπου ἔμαθε τὰ γράμματα ἡ μάμμη σου. Ἦτο ἄλλοτε σχολεῖον, καὶ εἶχε διδασκάλους διὰ τοὺς ὅποιους τινὲς παρεποιούντο, ὅτι δὲν ἦσαν καλοὶ. Καὶ ὅμως εἶχον ἀδικον! διότι ὁ διδάσκαλος ποτὲ δὲν εἶνε κακός. Εἶνε κακοὶ καὶ ἀμελεῖς οἱ παραπονούμενοι μαθηταί, οἱ ὅποιοι εὐρίσκουν αὐτὴν τὴν πρόφασιν. Διότι ὅσοι μελετοῦν, ὅσοι σπουδάζουν μὲ ἀγάπην τὰ γράμματα, καὶ κανένα διδάσκαλον ἂν δὲν ἔχουν, γίνονται καλοὶ, γίνονται σοφοί! Ἡ

« ΗΤΟ ΑΛΛΟΤΕ ΣΧΟΛΕΙΟΝ » (Σελίς 181)

μάμη σου ἔγινε τοιαύτη μόνη της, διὰ τῆς μελέτης.

Δὲν γνωρίζω ποίαν ἐντύπωσιν τῇ ἐπροξένησαν οἱ λόγοι μου τότε· ταῦτο μόνον γνωρίζω, ὅτι προχθὲς μοὶ ἀνέγνων ὠραιότατον διήγημα τὸ ὁποῖον συνέθεσε μόνη της.

Καὶ βταν ἐξέφρασα τὴν ἀπορίαν μου εἰς τοὺς γονεῖς της, μοὶ εἶπον, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ περιπάτου μας ἡ Καλλιρρόη ἐπανεῦρε τοὺς ἀρχαίους συντάραξους της, τὰ βιβλία, καὶ ἔγειναν πάλιν ἀχώριστοι.

ΚΑΛΑΙΒΟΥΤΑΟΣ ΠΟΥΛΑΣΧΟΑΟΣ

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΕΠΟΧΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Ὁ μικρὸς Ξενοφῶν, κρατῶν ὠραίαν ἀνθοδέσμην εἰς τὴν χεῖρά του, ἤκουε τὰ πτηνὰ τὰ ὁποῖα ἐκελάδουν ἐπὶ τῶν δένδρων. Ἐξω ἀπὸ τὸν κήπον ἔβλεπε τὰ ἀρνία τρέχοντα καὶ πηδῶντα ἐπὶ τῆς χλόης· ἐλαφρά δὲ καὶ δροσερὰ αὔρα ἔπνεε ψιθυρίζουσα μεταξὺ τῶν φύλλων.

— Ἀχ! ἐφώνησεν ὁ Ξενοφῶν, ἡ ἀνοιξις εἶνε ἡ ὠραιότερα ἐποχὴ τοῦ ἔτους!

ΤΟ ΘΕΡΟΣ

Μετὰ τινὰς μῆνας ὁ κήπος τῶν ἦτο γεμάτος ἀνθῆ· εἰς τοὺς ἀγρούς οἱ θερισταὶ ἐθέριζον μὲ τὰ δρέπανα τοὺς στάχυς καὶ τοὺς ἔκαμνον δαμάτια διὰ νὰ τοὺς ἀλωνίσουν. Ἀπὸ τὰς κερασεῖς ἐχρέμαντο κατακόκκινα τὰ κεράσια.

Ὁ Ξενοφῶν κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του κἀνιστρον πλήρες ἀπὸ βερύκοκκα ἔλεγεν εἰς τὴν μητέρα του:

— ὦ! τὸ θέρος εἶνε ἡ ὠραιότερα ἐποχὴ τοῦ ἔτους!

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Παρῆλθον εἰσὶτι ἐβδομάδες τινές, ἔφθασαν αἱ διακοπαὶ καὶ οἱ ἐξαδέλφοι καὶ αἱ ἐξαδέλφαι του

ἤρχοντο καθ' ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν των, ἐπαίζον τὴν τυρλομιγῆν, τοὺς μάντις, τὴν ἐλκυστίνδαν καὶ ἄλλα πολλὰ παιγνίδια· ἔτρεχον εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ συνέλεγον ἀνθῆ, ἐκυνήγουν τὰς πεταλοῦδας, ἔτρωγον ὠραία καὶ κόκκινα μῆλα, τὰ ὁποῖα ἔκοπῶν ἀπὸ τὰς μηλέας τοῦ κήπου των.

— ὦ! πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἦτο πάντοτε φθινόπωρον! ἐφώνησε κατευχαριστημένος ὁ Ξενοφῶν.

Ο ΧΕΙΜΩΝ

— Δὲν εἶνε δυνατόν ἀρὰ γε νὰ εἶνε πάντοτε χειμῶν; ἠρώτα ὁ Ξενοφῶν τὴν μητέρα του ἐσπέραν τινά, ἐνῶ κατεκλίνετο εἰς τὴν μικρὰν καὶ θερμὴν του κλίνην.

— Ἀλλὰ, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ του, ἐκάστη ἐποχὴ τοῦ ἔτους, ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην εἰς σὲ φαίνεται ὠραιότερα ἀπὸ τὰς ἄλλας! ἠξέθεις διατί;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ξενοφῶν.

— Διότι ἐκάστη ἐποχὴ ἔχει τὰς τέρψεις της διὰ τὰ φρόνημα παιδιά, καθὼς ἀργότερα, ὅταν μεγαλώσῃς, θὰ μάθῃς ὅτι ἐκάστη ἡλικία ἔχει τὰς ἀπολαύσεις της διὰ τὸν τίμιον καὶ φιλόπονον ἄνθρωπον.

(Μίμησις.)

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Ἐπὶ τῇ βῆσει τῶν κειμένων 16-μικρῶν εἰκόνων.

Ὁ διαγωνισμὸς αὐτός, μικρῆς καὶ εὐκαταστάτου, εἶνε ποικιλοτέροσ τῶν προηγουμένων. Καὶ ἔτι εἶνε εὐκατάστατος· διότι θὰ ἐπιχειρήσῃτε νὰ συνθέσῃτε ἐν διήγημα ἐπὶ τῇ βῆσει τῶν 16-μικρῶν εἰκόνων τὰς ὁποῖας βλέπετε κατωτέρω, καὶ αἱ ὁποῖαι, ἐν τῶς παρατηρήσει προσηκόντως τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, θὰ εἴχησιν ἕνα λόγον φανερά - φανερά ἐν διήγημα. Ἀλλ' εἶνα ἴσα - ἴσα θὰ φανούσιν αἱ πρόδοί σας· ἐν φροντιστείτε αὐτοὺς τὸ ὅποιον αἱ εἰκόνες τῶν ἀδελφῶν λέγουσιν νὰ εἰ διασκευαστέσιν ἐπὶ τοῦ γάρτου μὴ ἀρῶνται καὶ μὴ χῆρουν.

Οἱ ἔροι καὶ τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς τῶν προηγουμένων: Πρῶτος: α') τὸ διήγημά σας νὰ μὴ περιεχῇ κλεισίαν τῶν 400 λέξεων· β') Νὰ εἴχησιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς 20 τοῦ προσηκούστος Ἰαννουαρίου γ') Νὰ πῆρῃ τέλος: Ἀκάντησιν εἰς τὸν δ'. Διαγωνισμὸς δ' α) ἢ εἰς τὴν 20 τοῦ προσηκούστος Ἰαννουαρίου καὶ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ διαγωνιστοῦ ὡς καὶ τὴν ἡλικίαν του, διότι δ' εἶναι μόνον οἱ μὴ ὑπερβαίνουσιν τὸ 15 ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν δυνάτων· νὰ συμπληρώσῃτε τὸν διαγωνισμὸν.

Ἐν τῇ φυλλοδίνῃ τοῦ προσηκούστος Φεβρουαρίου θὰ δημοσιουῖται τὸ βραβευθῆσομενον διήγημα καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ γράψαντος αὐτό, ἐν μὲν ἀποστείλῃ τὴν φωτογραφίαν του. Τὰ δύο βραβευθῆσομενα διήγηματα θὰ ἐπιανεθῶσιν, θὰ τῶμας δ' ἀφῆρου μνείας ἔσῃ θὰ κερδίσουν ἄλλα αὐτῆς.

ΚΟΥΡΕΛΛΑΔΙΚΟΝ Ἀγοράζονται καὶ πωλεῖσθαι

ΚΟΥΡΕΛΛΑΔΙΚΟΝ Ἀγοράζονται καὶ πωλεῖσθαι

ΚΟΥΡΕΛΛΑΔΙΚΟΝ Ἀγοράζονται καὶ πωλεῖσθαι

ΚΟΥΡΕΛΛΑΔΙΚΟΝ Ἀγοράζονται καὶ πωλεῖσθαι

οἱ Κελεσινοί

ΚΑΛΛΙΟ ΑΡΓΑ ΠΑΡΑ ΠΟΤΕ

Μιά γρήγ, έβήντα χρόνων, μέσ' ες τήν κάμαρα κλει-
— πάρα φίλοι, παρακάτω θά ιδήτε διατί — [σμένη,
ήθελε σ'α γρηρατείε να γενή γραμματισμένη
κι' όλ' ήμέρα τό βιβλίον εις τό χέρι της κρατεί.

Ό μικρός δ' έργονός της, όταν βλέπη τή γιαγιά του.
'μέρα νύκτα να διαβάξη με μεγάλη προσοχή,
« Τί παράξενο! » φωνάζει και γελά με τή καρδιά του,
και πηδ' στην κάμαρα της με φωναίε, με ταραχή.

Μιάν ήμέρα επί τέλους προσπαθούσε να γνωρίση,
ή γιαγιά του 'μέρα νύκτα 'σέο βιβλίον τί ζητεί!
Συλλογίσθη, τόν μπαμπά του να υπάγη να ρωτήση
κ' έμαθε με 'λίγα λόγια τής γιαγιάς τό διατί.

« Είνε » λέγει ο μπαμπάς του « μιá άρχαία παροιμία »
— κ' ή γρηρατε 'σ'ης παροιμιάς μένουσ πάντοτε πιστάι,
γιατί λέγουσ ότι είναι του λαού φιλοσοφία —
ή όποια μās διδάσκει: κάλλιό άργά παρά ποτέ.

I. K. ΠΟΑΕΜΒΕ

Η ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Η Σχολή τών Τεχνών, αγαπητοί μου φίλοι, είναι τó Πολυτεχνείον τó όποίον κείται κατά τήν οδόν Πατησίων και τó όποίον καθ' ήμέραν βλέπουσιν οι έν Αθήναις φίλοι « τής Διαπλάσεως » έξερχόμενοι εις περίπατον πρòς τά έχει.

Τό ώραίον κτίριον τó όποίον χρησιμεύει ως σχολή έκτίσθη διά χρημάτων τριών μεγάλων τέκνων τής Πατρίδος: τού Στουρνάρη, τού Τσιτσά και τού κ. Γεωργίου Αβέρωφ. Τήν ιδέαν τής ίδρύσεως Πολυτεχνείου έν Αθήναις συνέλαβον οι δύο πρώτοι: Ό Στουρνάρης και ό Τσιτσάσ, και οι δύο μυριάδουχοι. Είς τήν άρχήν τού σταδίου των ήσαν και ούτοι δύο πτωχά παιδία, δύο άνθρωποι του λαού, οι όποιοι έξενητεύθησαν εις μικράν ηλικίαν από τήν πατρίδα των, τó Μετσοδον τής Ηπείρου, και απέκτησαν πλούτη, εργαζόμενοι έντίμως εις τά ξένα. Έπειτα δέ ήλθον εις Αθήνας διά να διέλθουν τó υπόλοιπον τής ζωής των. Και όταν απέθανον άρχικαί τó μεγαλειότερον μέρος τής περιουσίας των εις τó Έθνος προορίσαντες όλον τούτο δι' ευγενείς σκοπούς και τó μεγαλειότερον πάλιν ποσόν διά να κτισθή τó Πολυτεχνείον.

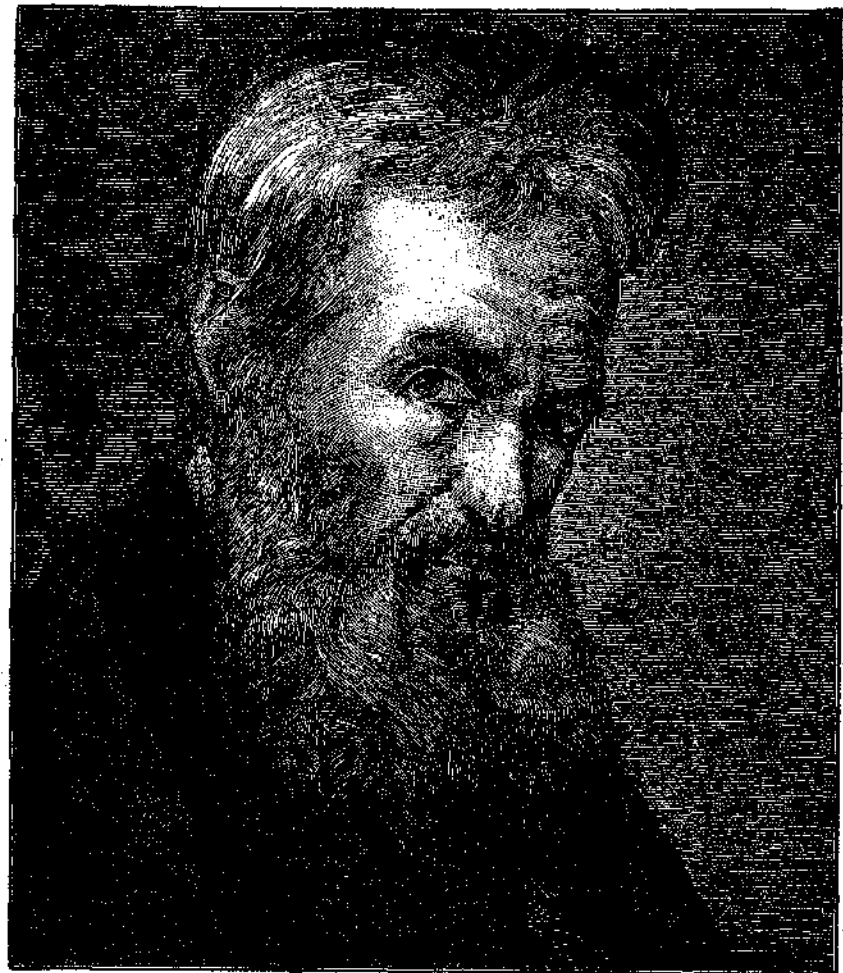
Έδόθη τότε τó σχέδιον τής οικοδομής υπό Έλληνας άρχιτέκτονας, τού κ. Λυσάνδρου Κωνστανζόγλου' αλλά, πριν τελειώση ή ώραία οικοδομή, έτελειώσαν τά χρήματα. Και τότε εύρέθη έν άλλο ευγενές τέκνον τής Πατρίδος, ό έν Αλεξανδρεία βαθύπλουτος έμογενής κ. Γ. Αβέρωφ, συμπόλιτης των δύο πρώτων ιδρυτών, ό όποίος προσέφερεν ότι χρειαζέτο πρòς άποπεράτωσίν του, και ούτως έτελειώσε τó Πολυτεχνείον, όνομασθέν έν τού όνόματος τής κοινής Πατρίδος των τριών ιδρυτών: Μετρούθειον Πολυτεχνείον.

Άλλ' ό σκοπός μας σήμερα δέν είναι να σας περιγράψωμεν τó Πολυτεχνείον ούτε να σας διηγηθώμεν τήν ιστορίαν αυτού και των ιδρυτών

του, αλλά να σας έπωμεν τί μαθάνουν εκεί. Έκεί, μικροί μου φίλοι, σπουδάζουσ τās ώραίας τέχνας, οι όποιοι έν Ελλάδα σήμερα είναι ακόμη εις τά σπάργανα, είναι δηλαδή τóσον όλίγον προωδευμένοι, ώστε όμοιάζουσ τά νήπια. Και είναι εις τήν κατάστασιν αυτήν, διότι όλοι θέλουσιν να γίνωμεν ίατροί, νομικοί, φιλόλογοι, άλλ' όλίγιστοι άποφασίζουσιν να γίνωμεν καλλιτέχνη. Και ούτω πλείστοι έλληνοπαίδες βιάζουσι τήν πρòς τās ώραίας τέχνας φυσικήν των κλίσιν, και ενώ έχουσι τó καλλιτεχνικόν αισθημα, έγγραφοντα εις τó Πανεπιστήμιον, αντί να έγγραφώσιν εις τó Πολυτεχνείον, όπου διδάσκεται ή ζωγραφική και ή φυλογράφια, ή αρχιτεκτονική και ή μηχανική, ή γλυπτική και ή χαλκογραφία, και όπου όστις αισθάνεται κλίσιν τινά πρòς τās ώραίας ταύτας τέχνας και τόν πόθον τού να γίνη καλλιτέχνης δύναται να εκπληρώση τόν πόθον αυτού έγγραφόμενος μάλιστα τής Σχολής των Τεχνών από τής νεαριότητος αυτού ηλικίας.

Έν τή Σχολή ταύτη κατ' έτος έκτός των εξετάσεων γίνονται εις όλας τās τάξεις όλων των σπουδάζομένων κλάδων διαγωνισμοί, κατά τούς όποιους οι άριστεύοντες λαμβάνουσι μνησίων τι χρηματικών έπίδομα έν τής σχολής. Κατ' αυτούς τούς διαγωνισμούς τούς έτησίους έβραδεύθη έφέτος και εις έν των φυλογράφων « τής Διαπλάσεως », ό κ. Έλευθέριος Καζάνης, διά τó έργον του τó όποίον βλέπετε εις τήν άντικρυ σελίδα.

Κατά τετραετίαν δέ γίνεται διαγωνισμός εις έκαστον είδος καλλιτεχνίας, μεταξύ των τελειοφότων τής σχολής και οι άριστεύσαντες κατ' αυτόν αποστέλλονται εις τήν Έσπερίαν Ευρώπην πρòς τελειοποίησίν των. Διότι έν Ευρώπη υπάρχουσ τά μέσα πρòς σπουδήν πολύ τελειότερα. Και εκεί έμορφώθησαν πολλοί Έλληνας καλλιτέχνη, οι όποιοι σήμερα και πολλά άπολαμβάνουσι διά τού ευγενούς έργου των και μεγάλην τιμήν φέρουσ εις τήν Πατρίδα μας, διότι τά έργα

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

(*Ιδε σελ. 186.)

Τό φυλογράμμα τού Έλευθέριου Καζάνη τó βραβεύθην κατά τούς τελευταίους διαγωνισμούς τής Σχολής των Τεχνών.

των έκτιμώμεναι πολύ υπό των Ευρωπαίων. Και διά να τελειώσωμεν τās συντόμους αυτές περί τής Σχολής των Τεχνών σημειώσεσ μας, τās κλείωμεν με μιάν συμβουλήν πρòς τούς μικρούς μας φίλους:

Αν τινες έξ ήμών αισθάνονται κλίσιν πρòς τās ώραίας τέχνας, εάν δηλαδή αισθάνονται ότι ή ψυχή των έπραικίσθη υπό τής φύσεως με τó

καλλιτεχνικόν εκείνο αισθημα, τó όποίον ώνομάσθη τάλαντον και τó όποίον έχει μεγάλην αξίαν — ως να ήτο πράγματι άρχαίον τάλαντον — δές έγγραφώσιν μαθηταί εις τó Πολυτεχνείον και ίσως μιάν ήμέραν γίνωσι καλλιτέχνη διά τούς όποίους θά σεμνύνεται και ή Πατρίς μας και ή Καλλιτεχνία!

ΚΑΛΑΙΒΟΥΛΟΣ ΠΟΥΓΑΣΧΟΛΟΣ

ΔΥΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ἐνθυμείσθε βέβαια τὸν μικρὸν Περικλῆ· τὸν Περικλῆ τοῦ παρελθόντος φυλλαδίου, τὸν μικρὸν φιλόδοξον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅλοι τὸν ἐνθυμείσθε, διότι εἰς ὅλους αἱ σκέψεις του ἔκαμνον ἐντύπων!

Καὶ ὅμως ὁ μικρὸς Περικλῆς εἶχεν ἕνα φίλον, πολὺ στενὸν φίλον, τὸν Ἀγιστοῖον, εἰς τὸν ὅποιον αἱ σκέψεις καὶ τὰ σχέδια τοῦ μικροῦ φιλοδόξου δὲν ἔκαμνον καμμίαν ἐντύπων. Διατί;

Διότι ὁ Ἀγιστοῖος ἦτο ἐντελὴς ἀντιθέτου χαρακτῆρος ἀπὸ τὸν Περικλῆ. Ἦτο παιδίον μαλακὸν καὶ εὐκρινές, τὸ ὅποιον μόνον ἔαγαπᾶτο τοὺς φίλους του ἐγνώριζε καὶ ἔαφοσιούται εἰς αὐτούς. Εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς περιγράψω πῶσον ἠγάπα τὸν Περικλῆ! Καὶ ὅμως ἦτον ὅλως ἀντίθετος χαρακτῆρ ἀπὸ αὐτόν. Ἀλλὰ τί με τοῦτο; Μάλιστα, ἂν θέλετε νὰ μάθετε, διὰ τοῦτο ἴσα ἴσα ἠγαπᾶντο τῶσον πολὺ ὡς ἀπὸ αὐτοῦ τῶσον ἀντίθετοι χαρακτῆρες; διότι ἦσαν ἀντίθετοι. Καὶ ἐνθυμούμαι μάλιστα ὅτι καὶ μέγας τις σοφὸς ἀπέδειξε ποτε, ὅτι «τὰ ἐντελῶς ἀντίθετα, εὐκολώτερον ἔλκονται πρὸς ἀλλήλα».

Ἐνθυμείσθε σὰς σκέψεις καὶ τὰ σχέδια τοῦ Περικλέους. Ἐ! Φαντασθῆτε ὅτι ὁ στενώτερος φίλος του οὐδέως τὰ συνεμερίζετο. Καὶ ὅταν ὁ Περικλῆς τῷ ἔλεγε τὰ σχέδιά του καὶ τῷ ὠμίλει περὶ δόξης, οὗτος ἠρκαίτο νὰ τῷ λέγει:

— Γίνε σὺ ἐνδοξὸς καὶ τότε θὰ δοξασθῶ καὶ ἐγώ! Διότι ὁ κόσμος θὰ λέγῃ: «Αὐτὸς εἶνε ὁ Ἀγιστοῖος ὁ στενὸς φίλος τοῦ ἐνδόξου Περικλέους!»

Καὶ ὁ Περικλῆς ἐθύμωκε καὶ τῷ ὠμίλει περὶ δόξης μὲ περισσοτέραν θερμότητα. Καὶ δὲν ἄφινε περιστάσει νὰ παρελθῆ χωρὶς νὰ λάβῃ ἀφορμὴν ἢ ἀναπτύξῃ τὰς περὶ δόξης σκέψεις του. Καὶ ὅταν μίαν ἡμέραν, ἐνῶ περιεπάτου μαζὺ εἰς τοὺς ἀγρούς, εἶδεν εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν μερικὰ πλουσιόπαιδα παίζοντα μὲ πολύχρωμον ἐλαστικὴν σφαῖραν, ὁ Περικλῆς ἤρξατο λέγων εἰς τὸν Ἀγιστοῖον ὅτι δὲν τοὺς ζηλεύει τίποτε, διότι τί ἔχουν αὐτὰ περισσοτέρον ἀπὸ αὐτόν· καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνέπτυσαν οὕτω τὰς θεωρίας του, τὰς ὁποίας εἶδετε εἰς τὸ παρελθὸν φυλλάδιον.

Συλλογισθῆτε δὲ τὴν ἀπελπισίαν του, ὅταν ὁ Ἀγιστοῖος, ἀφροῦ τὸν ἤκουσε προσεκτικῶς, εἶπε μὲ μεγάλην ἀφέλειαν:

— Ἄχ! νὰ εἶχα τὸ τόπι τους!

Ὁ Περικλῆς ὅταν ἤκουσεν αὐτὸ τὸ ἄχ! σχεδὸν καρεφρόθη:

— Τὸ τόπι τους; Καὶ τί νὰ τὸ κάμω τὸ τόπι τους ἐγώ! Νὰ εἶχα τὰ μέσα των, τὰ βιβλία των, τοὺς διδασκάλους των, αὐτὰ μάλιστα! Διότι ἐγώ μὲ αὐτὰ θὰ ἐγινόμην κατ' ἄλλα. Δὲν μὲ πειράζει! Διότι καὶ χωρὶς νὰ ἔχω αὐτὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγώ θὰ γίνω κατ', διότι θέλω, διότι θὰ ἐπιμείνω, διότι θὰ καταγινώμαι. Καὶ ὅταν θὰ σπουδάσω καλῶς, τότε θὰ ἴδῃς ὅτι αὐτοί, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὸ ὠραῖον τόπι, τὸ ὅποιον ζηλεύεις σὺ τώρα, θὰ ζηλεύουν ἐμένα. Τί νὰ τὸ κάμω ἐγώ τὸ τόπι; Ἐγὼ θέλω δόξαν!

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ, ὕψιστε τὴν φωνήν του καὶ ὠμίλει μὲ τοιοῦτον τόνον, ὥστε ὁ κύριος Χριστόφορος ὁ ὁποῖος κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἔκαμνε τὸν συνήθη μικρὸν περίπατόν του, ἐσταμάτησε διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν συνομιλίαν τῶν δύο μικρῶν φίλων.

Ὁ κύριος Χριστόφορος, ὁ ὁποῖος ἦτο ὕψηλός τις κύριος, πολὺ σοβαρὸς, μὲ λευκὴν γενναῖαν, καὶ τοῦ ὁποίου εἶδετε τὴν εἰκόνα ἐν τῇ προηγουμένῃ σελίδι, πλησιάζας τὸν Περικλῆ τῷ λέγει αἰρηθίως:

— Καὶ τί θὰ τὴν κάμῃς τὴν δόξαν αὐτὴν, κύριε μικρὲ φιλόδοξε;

Ὁ Περικλῆς ἐσιώπησε, καὶ διότι, πραγματικῶς, δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ ἀκριβῶς, καὶ διότι ἔλαλοθη ἀπὸ τὸ αἰρηθίον τῆς ἐρωτήσεως. Ὁ δὲ κύριος Χριστόφορος ἐξηκολούθησεν:

— Ἐάν ἐρωτήσω ἐδῶ τὸν φίλον σου τί θὰ κάμῃς τὸ τόπι, γνωρίζεις ἀμέσως ἢ ἀπαντήσῃ, καὶ σὺ δὲν γνωρίζεις τί θὰ κάμῃς τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν τῶσον ἐπιθυμᾷς;

— Ἐγὼ δὲν τὴν θέλω τὴν δόξαν διὰ τὸν ἐαυτὸν μου! ἀπήγγησεν ἐρυθροῦν ὁ Περικλῆς.

— Καὶ διὰ ποῖον λοιπὸν τὴν θέλεις, φίλε μου; τῷ εἶπε θωπεύων αὐτόν ὁ κύριος Χριστόφορος.

Ὁ δὲ Περικλῆς, ὁ ὁποῖος ἔλαβε πλέον θάρρος, ἀπήγγησε:

— Τὴν θέλω διὰ τὸν πατέρα μου, διὰ τὴν μητέρα μου, διὰ τοὺς ἀδελφούς μου, διὰ τοὺς φίλους μου καὶ ἀπ' αὐτούς πρὸ πάντων διὰ τὸν Ἀγιστοῖον, ὁ ὁποῖος εἶνε πτωχὸς ὡς ἐγώ, καὶ μὲ ἀγαπᾶ ὅσον τὸν ἀγαπᾶ.

— Καὶ ὅμως δὲν εἶπες τὸ σπουδαιότερον, μικρὲ μου — δὲν, ξεύρω πῶς σὲ λέγουν. . .

— Περικλῆ . . .

— Μικρὲ μου Περικλῆ . . . Δὲν εἶπες τὸ σπουδαιότερον. Διότι καλὴ εἶνε ἡ δόξα καὶ πρέπει ὅλοι νὰ τὴν ἐπιθυμοῦμεν, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν θέλωμεν πρὸ πάντων διὰ τὴν Πατρίδα.

Καὶ ὁ κύριος Χριστόφορος μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἐξηκολούθησεν:

— Ναι, φίλοι μου, διὰ τὴν Πατρίδα! Διὰ τὴν Πατρίδα, διὰ τὴν ὅποιαν ἀρχαίως τις σοφός, ὁ Πλάτων, εἶπεν ὅτι εἶνε γλυκύτερα καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα καὶ ἀπὸ τοὺς παῖδας! Καὶ ἔπειτα, φίλοι μου, ἡ δόξα δὲν εἶνε πράγμα, τὸ ὅποιον ἔχομεν ἡμεῖς, ἀλλὰ τὸ ὅποιον μᾶς δίδουν ἄλλοι. Διότι ἔσον καὶ ἂν σπουδάσῃς, ἔσον καὶ ἂν μαλετήσῃς, ὅσα καὶ ἂν μάθῃς, ἐν αὐτῷ δὲν τὰ χρησιμοποίησῃς διὰ τὴν Πατρίδα σου καὶ διὰ τοὺς ὁμοίους σου ἐν γένει, οἱ ἄλλοι δὲν θὰ γνωρίζουν τί ἐσπούδασες, τί ἐμάθης καὶ τί ἠξέυρεις. Διότι αὐτὸ ἴσα ἴσα εἶνε δόξα, τὸ νὰ ἀναγνωρίζουν καὶ οἱ ἄλλοι ὅτι εἶσαι κατ'. Καὶ διὰ νὰ τὰ ἀναγνωρίσῃς, πρέπει νὰ τὸ αἰσθανθοῦν! Πρέπει δηλαδὴ νὰ ὠφελῇ ἀπὸ σὲ ἡ Πατρίς σου, ἡ ἢ ἀνθρωπότης, διὰ νὰ σὲ δοξάσῃ, διὰ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ σοῦ, διὰ νὰ εἶπουν ὅτι εἶσαι κατ'. Αὐτὸ εἶνε δόξα! Δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶπῃς σὺ μόνος: «εἶμαι ἐνδοξός» διὰ νὰ εἶσαι. Διότι τότε θὰ εἶσαι ματαιόδοξος καὶ ἐγωιστής, ἀλλ' ὄχι ἐνδοξός! Ὑπόθεσε ὅτι ἐμάθης ὅλα τὰ γράμματα τοῦ κόσμου· τί θὰ σὲ χρησιμεύουν ὅταν δὲν γίνεσαι ὠφέλιμος εἰς τοὺς ἄλλους; Ὅσα εἶσαι ὡς ἐσφραγισμένος πῖθος, τοῦ ὁποίου δὲν γνωρίζομεν τὸ περιεχόμενον. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ λέγῃς «θέλω δόξαν καὶ διὰ τοῦτο θὰ σπουδάσω» ἀλλὰ, θέλω νὰ σπουδάσω, διὰ νὰ γίνω ὠφέλιμος! Καὶ ὅταν γίνῃς ὠφέλιμος ἡ δόξα ἔρχεται μόνη της. Σοὶ λέγω δὲ καὶ πάλιν, ὅτι ἡ δόξα δὲν εἶνε πράγμα, τὸ ὅποιον ἔχομεν ἐπάνω μας, ἀλλὰ τὸ ὅποιον μᾶς δίδουν οἱ ἄλλοι.

Καὶ σὺ τί λέγεις εἰς ὅλα αὐτὰ, Ἀγιστοῖος; θέλεις καὶ σὺ δόξαν;

Ἄλλ' ὁ Ἀγιστοῖος ὁ ὁποῖος εἶχε τῶσον ὠραν τὸν νοῦν του εἰς τὴν ὠραίαν ἐλαστικὴν σφαῖραν τῶν πλουσιόπαιδων, εἶπεν:

— Ἐγὼ ἐπὶ τοῦ παρεντος θέλω ἕνα τόπι ὡς ἐκεῖνο!

— Ἀδύρον θὰ τὸ ἔχεις, μικρὲ μου. Σὺ δὲ, Περικλῆ, τί σκέπτεσαι;

— Σκέπτομαι, ὅτι τώρα θὰ μελετῶ καὶ θὰ καταγινώμαι μὲ πλειότερον ζῆλον, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κατασταθῶ ὠφέλιμος εἰς τοὺς ὁμοίους μου, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἀποκτήσω δόξαν χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσω!

— Εὕγε, Περικλῆ! καὶ ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σὲ βοηθήσω εἰς τοῦτο.

Καὶ πράγματι ὁ κύριος Χριστόφορος ἐπράτησε τὸν λόγον του.

τὴν ἐπομένην ἐξήτησεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του τὸν Περικλῆ καὶ τὸν παρέλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου τῷ παρέχετο ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ σπουδάσῃ.

Ὁ δὲ Ἀγιστοῖος; Ἐκεῖνος ὅταν τὸ πρῶτον ἐξόπνησεν, εἶδεν εἰς τὴν οἰκίαν του μίαν ὠραίαν πολύχρωμον ἐλαστικὴν σφαῖραν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔστειλεν ὁ κύριος Χριστόφορος, καὶ ἐδάκρυσε σχεδὸν ἀπὸ χράν. Ἴδετε εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ φυλλαδίου πῶσον φαίνεται εὐχαριστημένος!

Ἀλλὰ μὴ νομίσῃτε ὅτι αἰωνίως ἔχει τῶσον μικρὰς ὀρέξεις ὁ Ἀγιστοῖος, ὥστε νὰ εὐδαμονῆ μὲ μίαν ἐλαστικὴν σφαῖραν.

Ὁ Περικλῆς τῷ ἐνέπνευσε τὴν φιλοδοξίαν του, καὶ τώρα μελετᾷ καὶ καταγίνεται διὰ νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν ὠφέλιμος εἰς τὴν Πατρίδα.

ΚΑΛΛΙΒΟΥΛΟΣ ΠΟΥΛΓΑΣΧΟΛΟΣ

«ΝΑ ΗΜΗΝ ΠΑΙΔΙ!»

«Νὰ ἤμην παιδί, νὰ ἠδύναμην νὰ ἐπαυθῶ εἰς τὴν πρώτην μου μικρὰν ἡλικίαν, πῶσον τὸ ἐπεθύμουν! Πῶσον θὰ ἤμην εὐτυχής! . . Ἀλλὰ μήπως δὲν ἤμην ποτε παιδί; Ἦμην· ἀλλ' ἤμην μωρὸ παιδί. . .

» Μελέτα τὸ μάθημά σου, μοὶ ἔλεγον καὶ ἐγὼ ἀπεκρινόμην:— Ἐχω καιρὸν. — Πλησιάζουν αἱ ἐξετάσεις σου· πρέπει νὰ προεβασθῆς! — Ἐχω καιρὸν.

» Καὶ ὁ καιρὸς παρήρχετο, ἐνῶ ἐγὼ ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν. «Πότε θὰ μεγαλώσω· νὰ γίνω ἄνδρας, νὰ κρατῶ μπαστοῦνι, νὰ τρέχω ὅπου θέλω, νὰ μὴ δίδω εἰς κανένα λόγον

τῶν πράξεών μου, νὰ ἦμαι τέλος ἐλεύθερος!»

» Παρήλθον τὰ ὠραῖά μου ἔτη μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις. Ἐμεγάλωσα· ἔγεινα σχεδὸν ἄνθρωπος· τρέχω ὅπου θέλω· εἰς οὐδένα δίδω λόγον τῶν πράξεών μου· εἶμαι ἐλεύθερος. ἀπῆλθον τέλος ὅτι ἐπεθύμουν.

» Ἀλλὰ τώρα, ὅτε ὅλα μου τὰ ὄνειρα ἐπληρώθησαν, τί ἐπιθυμῶ; Νὰ ἤμην πάλιν παιδί, νὰ ἐγινόμην πάλιν μικρός, νὰ ἐπανεὐρισκόν τὰς ἐκπλήξεις τῆς μητρὸς μου καὶ τὰς δριμυεῖς παρατηρήσεις τοῦ πατρὸς μου νὰ ἤκουον πάλιν τὰς συμβουλὰς τοῦ διδασκάλου· νὰ ἐπορευόμην εἰς τὸ σχολεῖον

κρατῶν ὑπὸ μάλῃς τὰ βιβλία μου· νὰ ἐγινόμεν πάλιν μαθητῆς.

» Ὡ! ἂν ἦτο δυνατόν νὰ συμβῆ τοῦτο! νὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπαυθῶ εἰς τὴν ἀνθηρὰν ἐκείνην ἡλικίαν! οὐδεμία ἡμέρα θὰ παρήρχετο χωρὶς νὰ ὠφεληθῶ κάτι, χωρὶς νὰ μάθω κάτι, καὶ οὐδεμίαν ἐσπέραν θὰ κατεκλινόμην χωρὶς πρώτον νὰ ὑπολογίσω τί ἐκέρδησα, τί ἔμαθον, πῶς ἐχρησιμοποίησα τὴν ἡμέραν μου.

» Δὲν θὰ ἔχανα πλέον τὸν καιρὸν μου εἰς ματαίαις σκέψεις, εἰς ἀτελεῦτητα παιγνίδια. δὲν θὰ ἔκαμνον μορφασμοὺς ὅταν θὰ μοι ἔλεγον ὅτι ὁ χρόνος ἔχει ἀξίαν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παρέρχεται ἀνωφελῶς· δὲν θὰ ἐθεώρουν τὸ σχολεῖον φυλακὴν, τὸν διδάσκαλον τύραννον, τὸ μάθημα βάσανον· δὲν θὰ ἐριπτον μετ' ἀγανακτήσεως τὰ βιβλία ὅταν θὰ ἐπανηρχόμην ἀπὸ τὸ σχολεῖον, καὶ δὲν θὰ ἐνόμιζον ὅτι εἰς τὸ σχολεῖον πηγαίνομεν διὰ νὰ περιμένωμεν νὰ ἔλθῃ ἡ Κυριακὴ καὶ αἱ παύσεις. Δὲν θὰ παρήρχετο τὸ ἔτος χωρὶς νὰ ἐπροβιβαζόμεν, καὶ τοιοῦτοτρόπως ὅταν θὰ ἐγινόμεν μεγάλοι, δὲν θὰ εὐρισκόμην εἰς ἡν θέσιν εὐρισκόμαί σήμερον, στενοχωρού-

« ΔΕΝ ΗΞΕΤΡΕΤΕ ΤΙ ΕΙΝΕ « Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ » ; »

— Γίνεσθε συνδρομηταὶ εἰς « τὴν Διάπλασιν τῶν Παιδῶν »· ἐρώνησεν ὁ μικρὸς Λυκούργος ἐξαγαγὼν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του καὶ ξεδιπλώσας, ὡς μανδύλιον, τὴν Ἀγγελίαν « τῆς Διαπλάσεως » τὴν ὁποίαν ἔλαβε μὲ τὸ φυλλάδιον τοῦ Ὀκτωβρίου.

Διότι ὁ μικρὸς Λυκούργος ἔχει μίαν μικρὰν φιλοδοξίαν· θέλει νὰ ἐγγράψῃ πολλοὺς, πολλοὺς συνδρομητάς εἰς τὴν ἀγαπητὴν του « Διάπλασιν », ὅταν δὲ εὕρῃ φίλον του ἢ γινώσκον του, ἢ πρώτη λέξις τὴν ὁποίαν θὰ τῷ εἶπη εἶνε:

— Γίνεσαι συνδρομητῆς;

Καὶ δὲν εἰξεύρω πῶς τὸ κατορθώνει καὶ τοὺς πείθει, ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι κανεὶς σχεδὸν δὲν τοῦ ξεφεύγει, ὅλους σχεδὸν τοὺς ἐγγράφει.

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν χαρὰν του ὅταν εἶδεν ἐπτά ὀκτὼ παιδιά συνηθροισμένα ἐπτά ὀκτὼ παιδιά δι' αὐτὸν ἦσαν ἐπτά ὀκτὼ συνδρομηταὶ!

— Αἱ! λοιπὸν, παιδιά, γίνεσθε συνδρομηταὶ εἰς « τὴν Διάπλασιν τῶν Παιδῶν »;

— Εἰς « τὴν Διάπλασιν τῶν Παιδῶν »!

— Τί εἶν' αὕτη « ἡ Διάπλασις »;

— Πῶς τὴν εἶπες;

μενος, καταβάλλων κόπους διπλάσιους ὅπως ἀναπληρώσω τὴν ζημίαν, ἣν ὑπέστην ἐκ τῆς ἀκαρποφορήτου παρελεύσεως τοῦ χρόνου τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας!..»

Οὕτω μοὶ ὠμιλεῖ μίαν ἡμέραν ὁ στενός μου φίλος Κλεόβουλος, ὁ ὁποῖος εἶνε σήμερον ὑπόδειγμα φιλεργίας.

Εἰς τοὺς λόγους του τούτους ἀνεγνώρισα τὴν μεταμέλειαν ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἔχανε τὸν καιρὸν του εἰς μάτην, ὅταν ἔπρεπε νὰ τὸν χρησιμοποιῇ πρὸς ὠφελείαν του.

Καὶ ὅταν ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν του, μοὶ ἀπέτεινε τὴν ἐξῆς παράκλησιν: Νὰ γράψω εἰς « τὴν Διάπλασιν » τοὺς λόγους του διὰ νὰ ἐπωφεληθῶσιν ὅσοι ἐκ τῶν μικρῶν αὐτῆς ἀναγνωστῶν σκέπτονται ὅπως καὶ ἐκεῖνος ἐσκέπτετο ὅταν ἦτο μικρὸς· πιστεύω ὁμως νὰ εἶνε ὀλίγοι οἱ τοιοῦτοι, διότι τὰ παιδιά καὶ τὰ κοράσια τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκουν « τὴν Διάπλασιν » ἡξερουν πλέον πόσον πολὺτιμος εἶνε ὁ χρόνος καὶ δὲν τὸν ἀφίνουν νὰ παρέρχεται εἰς μάτην, ὅπως ἔπραττεν ὁ φίλος μου Κλεόβουλος.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

— « Διάπλασις »;

— Τῶν Παιδῶν;

Ἐρώνησεν ἀμέσως μαζὴ ἐπτά ὀκτὼ στόματα· ἐπειδὴ δὲ ὁ Λυκούργος ἔχει ἓν μόνον στόμα, καὶ εἰς αὐτὸ δὲν εἰμποροῦν νὰ χωρέσουν συγχρόνως ἐπτά ὀκτὼ ἀπαντήσεις, ἀνέβη ἐπὶ ἐνὸς ἐκεῖ εὐρεθέντος θρανίου, ὅπως δώσῃ μίαν ἀπάντησιν δι' ὅλους.

— « Τί εἶνε « ἡ Διάπλασις »; » μ' ἐρωτᾶτε, εἶπεν· δὲν εἰξεύρετε λοιπὸν τί εἶνε « ἡ Διάπλασις »; Φαντασθῆτε ἓνα φυλλάδιον ὡς ἂν κουφετάκι, ἓνα κομψόν, χαριτωμένον φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον, ὅταν τὸ φυλάττης κάθε μῆνα καὶ τὸ δέσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, εἰμποροῦν νὰ τὸ βάλῃς ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τῆς αἰθούσας σας, ὡς τὸ καλλίτερον λεύκιμα. Ἐγὼ πέρσι ἔγεινα συνδρομητῆς καὶ τόσον πολὺ εὐχαριστήθη, ὥστε ἠγόρασα καὶ τοὺς δύο τόμους τῶν ἄλλων ἐτῶν.

» Τί εἶνε « ἡ Διάπλασις »; » Βλέκετε τὸν πατέρα σας, τὸν πάππον σας, τὸν θεῖόν σας ποῦ ἀναγινώσκουν ἐφημερίδας; Αἱ! λοιπὸν, « ἡ Διάπλασις » εἶνε ἡ ἰδικὴ μας ἐφημερίς· δὲν λέγει οὔτε

μίαν λέξιν διὰ τοὺς μεγάλους, πάντοτε δι' ἡμᾶς ὀμιλεῖ, πάντοτε δι' ἡμᾶς φροντίζει, δι' ἡμᾶς τὰ παιδιά.

» Ἐπειτα ἔχει καὶ κάτι εἰκόνας! σοὺ ὀμιλεῖ δι' ἓνα παιδί; νὰ σου καὶ τὸ παιδί ζωγραφισμένο! σοὺ ὀμιλεῖ δι' ἓνα γατάκι; νὰ σου καὶ τὸ γατάκι! σοὺ ὀμιλεῖ δι' ἓνα σκυλάκι; νὰ σου καὶ τὸ σκυλάκι! δι' ἓνα κουνελάκι; νὰ σου καὶ τὸ κουνελάκι! καὶ τόσον ὠραία, ποῦ νομίζεις ὅτι τὸ παιδί θὰ φωνάξῃ, τὸ γατάκι θὰ μασουλήσῃ, τὸ σκυλάκι θὰ γαυγίσῃ, τὸ κουνελάκι θὰ κουνήσῃ τ' αὐτιά του. Νά, σκεφθῆτε! ἂν μᾶς ἔβλεπε τώρα ἡμᾶς ἐδῶ, εἰμποροῦσε νὰ μᾶς ζωγραφίσῃ. Τέτοια εἶνε αὕτη « ἡ Διάπλασις! »

» Καὶ ἔπειτα νὰ ἰδῆτε ἔχει καὶ ποιηματακία, κάτι εὐμορφα καὶ νόστιμα τραγουδάκια, ποῦ τὰ μαθαίνεις εἰς τὴν στιγμὴν ἀπ' ἐξῶ.

» Ἐπειτα ἔχει διηγήματα καὶ σοὺ λέγει τί ἔκαμε τὸ τάδε καὶ τὸ τάδε παιδί, καὶ νὰ ἰδῆτε πῶς τὰ λέγει!... πότε σὲ κάμνει νὰ κλαίῃς καὶ πότε νὰ γελάῃς· ἐγὼ νὰ σὲ εἶπῶ τὴν ἀλήθειαν, ὅταν τὰ διαβάω, μοὺ κάμνουν μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ κάποτε λέγω μὲ τὸν ναῦν μου, ἂν ὀμιλῇ δι' ἓνα καλὸ παιδί: « ν' ἐγὼ πέτοιο θὰ γίνω » ἢ ἂν ὀμιλῇ δι' ἓνα κακὸ παιδί: « αἱ! αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα τὸ ἔχω κ' ἐγὼ » γρήγορα γρήγορα ἄς τ' ἀφήσω », ἢ: « τί χαρὰ! ποῦ δὲν ἔχω τοιοῦτο κακὸν ἐλάττωμα! »

» Ἐπειτα, νὰ ἰδῆτε, ἔχει καὶ διαγωνισμοὺς· δηλοδὴ βάλλει μίαν εἰκόνα καὶ δὲν λέγει τίποτε, τίποτε, μόνον σοὺ λέγει: « εἰμποροῦς νὰ γράψῃς ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν εἰκόνα ἓνα διηγηματάκι,

ἀλλὰ ἰδικόν σου διηγηματάκι, νὰ τὸ ἐβγάλης ἀπὸ τὸν ναῦν σου; » καὶ ὅποιος εἰμπορεῖ γράφει, τὸ στέλλει, καὶ ὅποιον εἶνε καλλίτερον τὸ τυπώνει μὲ τὸ ἄνομα ἐκείνου ποῦ τὸ ἔγραψε· καὶ ἔτσι μᾶς μαθαίνει καὶ ἡμᾶς τὰ μικρὰ παιδιά νὰ γράφωμεν ἀπὸ τώρα· καὶ ἂν μάθωμεν ἀπὸ τώρα, φαντασθῆτε τί θὰ γίνωμεν ὅταν μεγαλώσωμεν!

» Καὶ νὰ ἰδῆτε ἀκόμη ὅποιος γίνῃ συνδρομητῆς τοῦ ζητεῖ τὴν φωτογραφίαν του· καὶ ἔχει εἰς τὸ λεύκιμά της ὅλους τοὺς μικροὺς της φίλους, ὅπως μᾶς λέγει· καὶ ἅμα βραβεύθῃ εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἅμα γράψῃς τὸ καλλίτερον διηγηματάκι, δημοσιεύει ἔχι μόνον τὸ διηγηματάκι σου, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰκόνα σου καὶ ἔτσι ὁ κόσμος βλέπει ἔχι μόνον τὸ πνευμά σου, ἀλλὰ καὶ τὸ πρόσωπόν σου.

» Ἐπειτα ἔχει καὶ Ἀλληλογραφίαν· δηλοδὴ τῆς γράφεις καὶ σοὺ γράφει καὶ ἐκείνη, καὶ ὀμιλεῖ μὲ σὲ καὶ μὲ ἐμὲ ὡς ἂν ἦτο μητέρα ἢ μεγαλύτερα μας ἀδελφή... « Ἐὖγε! » σοὺ λέγει

ἐξᾶρφα « εἶσαι καλὸ παιδί, μαθαίνω ὅτι εἶσαι φρόνιμος καὶ ἐπιμελής », ἢ « κάμε τοῦτο, μὴν κάμνης ἐκεῖνο, μαθαίνω ὅτι παίζεις πολὺ, ὅτι θέρνεις τὸν ἀδελφόν σου », καὶ καμμίαν φοράν σὲ μιλῶναι, μὰ τόσον ὠραία, ὥστε δὲν δυσαρτεῖσθαί.

» Ἐπειτα ἔχει καὶ αἰνίγματα· πολὺ ὠραία αἰνίγματα· σὲ κάμνει νὰ σκέπτεσαι ὅσον νὰ τὰ λύσῃς καὶ τί χαρὰ ἀπ' οὗ τὰ λύσῃς! τῆς στέλλεις τὰς λύσεις καὶ τὸν ἄλλον μῆνα νὰ σου τὸ ἄνομά σου μὲ κάτι μικροῦλάκι νόστιμα γραμματάκια τυπωμένον. Ὡ! δὲν εἰξεύρετε

« καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ σὲ νομίζετε; »

(Ἰδὲ Σελ. 190)

εἶνε πολὺ εὐχαριστημένη διὰ τοῦτα. Ὁ Κρίνος τοῦ Ἀγοῦ ἀπαίεται τὸν Βασιλεῖον τὸν Δοφοφρον καὶ τῷ εὐχεται ὄχι καὶ εὐτυχῆ τὸν νέον ἔτος· ἡ δὲ Ξανθὴ Ἀφροπέλῃ ἀσπάζεται τὴν Αἴκ. Μ.π. καὶ τὴν Μικρὴν Σεισουρήθραν ἢ ὅποια παρακαλεῖ τὸν κύριον Μικρὸν Σεισουρήθρον καὶ τῆς κόμῃ τὴν χάριν καὶ τῆς εἰπῆ τίνος νομίζει πῶς εἶνε ἡ ἀχλαδιὰ, διότι, λέγει, αὐτὴ ἔκοψε τὸ ἀχλάδι ἀπὸ μίαν ἀχλαδιὰ ὅπου ἔχει πολλοὺς καρποὺς καὶ εἶνε ὅλου τοῦ κόσμου· ἂν λοιπὸν,

λέγει, εἶχε κόψαι καὶ ἄλλος προητέρα τῆς κανὲν ἀχλάδι, θὰ εἶπῃ, λέγει, πῶς ἔλαμε τὴν ἀχλαδιὰ διὰ τῆς σου;— Ἀκούεις λοιπὸν, φίλτατε Μικρὲ Σεισουρήθρη; **Ἀχλάσις:** Τὴν συμπλήρωσεν τὸν καταλόγου τῶν ἐγγραφέντων συνδρομητῶς διὰ τὸ λῆγον ἔτος 1881 θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς προσεχῆς φυλλάδιον διὰ τὴν δημοσίευσιν τὰ συμπληρώσασθαι καὶ τὰ ὄνομα ἐκείνων, οἵτινες θὰ προσέλθωσιν ἀπὸ τῆς στοιχειοθετήσεως μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ φυλλαδίου τούτου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΚΗΣΕΙΣ

169. Φωνηεντόλιπον: Μ'—χ'—ρ'κ'κ'—π'—τ' δ'σ'χ'—τ'—λλ'—μ'τ'—χ'ρ'τ'ε'—τ'ν'—πρ'ς—κ'τ'φρ'ν'σ'ν—'—ρ'ν'ν'—λλ'—πρ'φρ'—πρ'ς—π'ν'ς—π'κ'ς—κ'—σ'μ'ν'ς.

Ἐσθλή ἐκ τῆς Γαλιταίας.

170. Συλλαβόγραφος: Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις, τὸ δεύτερον εἶνε ἡμέρα τῆς εβδομάδος, τὸ σύνολόν μου εἶνε σύζυγος Θεοῦ τῆς Βασιλείας.

Ἐσθλή ἐκ Ναυαίου ἐκ τῶν Ρωσικῶν πλάντων.

171. Συλλαβόγραφος: Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερόν μου γράμμα, τὸ τρίτον μου γράμμα, τὸ σύνολόν μου τὸ πέρονται τὴν χάριτα εἰς τὸ Σχολεῖον.

Ἐσθλή ἐκ τοῦ Κορκοβάν.

172. Αεζίγραφος: Ποία νῆσος ἔμα χάριτ τὸν τράχηλόν τῆς χάριε συγγώνως καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς.

Ἐσθλή ἐκ Τριπόλεως ἐκ τῶν Νεαπολιτικῶν Κορηθῶν.

173. Ἀναγραμματισμός:

Ἄν ὅπως εἶμαι μὲ ἀφθέρης,

Ὡς σεβαστὸν μὲ θεωρεῖς,

Ἄλλ' ἂν μὲ ἀναγραμματισθῆς,

Σὰ πρόβατα θὰ μὲ εὐρήξῃ.

Ἐσθλή ἐκ τοῦ Σινδάρου.

174. Αἰνίγμα: Τίς προσιμῆ νὰ καὶ διὰ νὰ μὴ προῶση τὸ μουσικόν;

Ἐσθλή ἐκ τοῦ Πιπέρου.

175. Αἰνίγμα: Ποῖον πρῶμα βλέπομεν ἄπαρ εἰς ἕν λαπτόν, δὲ εἰς ἕν δευτερόλεπτον, καὶ τὸ ὅποιον ὅμως εἰς ἕν ὀλόκληρον αἰῶνα ὀδόλωσ δυνάμεθα νὰ συναντήσωμεν;

Ἐσθλή ἐκ τῆς Γαλιταίας.

176. Παύνοι: Ποῖον εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ μέρος τοῦ οὐρανοῦ καὶ μέρος τῶν ὄρων;

Ἐσθλή ἐκ τοῦ Πιπέρου.

177. Ἐρώτησις: Ποία Κυρία δυομάζεται Κή;

Ἐσθλή ἐκ τοῦ Μουσίου.

178. Ἐρώτησις: Ποῖον τέκνον τοῦ πατρὸς μου δὲν εἶνε ἀδελφός μου;

Ἐσθλή ἐκ τοῦ Ἀρκαίου.

179. Λογοπαίγνιον: Ποῖον εἶνε τὸ μεγαλύτερον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου;

Ἐσθλή ἐκ πολλῶν.

180. Λογοπαίγνιον: Ποία νῆσος τῆς Ἑλλάδος εἶνε ἐλευθεριερα διὰ τὴ πλοία;

Ἐσθλή ἐκ Περσῶν ἐκ Π. Κ. Ἀποστολίου.

181. Λογοπαίγνιον: Ποία νῆσος ταξιδεύει;

Ἐσθλή ἐκ τῶν Ἀρμενίων ἐκ τοῦ Φιντιου.

182. Λογοπαίγνιον: Ποῖον νόμιμα δὲν εἶνε χροδόν;

Ἐσθλή ἐκ τοῦ Ἀρμενίου.

183. Ἀπροσδοκῆτον: Ποῖον φαγητὸν δὲν χωνεύομεν ἐνφ' οὐδόλωσ εἶνε δόσεπτόν;

Ἐσθλή ἐκ τοῦ Γερμανίου.

184. Ἀπροσδοκῆτον: Πόῦ εὐρίσκειται ὁ κύριεσ Αἰμίλιος Βιμαρμάνος ὅταν δῆθ ὁ ἥλιος;

Ἐσθλή ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Σιρίας.

185. Ἀπροσδοκῆτον: Διατί ἀγοράζομεν τὰ καινοουργῆ ὑποδήματα;

Ἐσθλή ἐκ τοῦ Συλλογιστικοῦ.

186. Ἀπροσδοκῆτον: Διατί ἡ Μικρὰ Σεισουρήθρα δὲν συνάδεται τὴν κηδέων τοῦ Μικροῦ Σεισουρήθρου;

Ἐσθλή ἐκ τοῦ Μικροῦ Σεισουρήθρου.

ΛΥΞΕΙΣ

150. Φίλους ἐνδουχιζα εὐρισκομένους μὴ περιφρόνητε, διότι εἶνε ἀγαρίων πρῶμα καὶ κατηλικὸν ἐκείνους οὐς εὐτυχούσιντες ἐπιλοφρόνητε, διασυχούσιντες νὰ ἀπολακτίζητε. — **151.** Κύθρα — **152.** Ἄθρα — **153.** Πόρος — **154.** Ἐβόρα. — **155.** Γερμανοί. — **156.** Χωροὺν καὶ περισσώτερα ἀρεκὲ νὰ εἶνε σαλιγκάρια. — **157.** Τὸ χωρίον Πέτρα ἐν τανισθὲ εἰς τὴν λήγουσιν. — **158.** Ὁ εὐζώνος διότι δὲν ἔχει οὐτε Κ (κάππα) οὐτε Η (ἦτα). — **159.** Τὸ αὐ μέγα. — **160.** Τὸ Ξ-Φ (ξίψη). — **161.** Τὴν Νεκρὴν θάλασσαν. — **162.** Τὰ Ἀχίστερι. — **163.** Ὁ μίσχος. — **164.** Ψ-Χ (ψυχή). — **165.** Ὅταν δὲν κοιμῶνται, διότι ἕτε εἶνε καὶ οἱ δύο ἔξυπτοι. — **166.** Διότι αἰετὰ δὲν φοροῦν ἡμάς. — **167.** Διότι δὲν μεταφέρονται μόνο των. — **168.** Διότι ἦτο καὶ κατὰ τοὺς δύο ὀφθαλμοὺς τυφλῆ.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀκροπόλις 5. — Ἀμφικύβητος 54. — Ἀστυνὰ 2. — Ἀργυροπόλις 8. — Ἀρμάδες καὶ Ἀριστογίτων 7. — Ἀρμάδες Ἰππας 5. — Ἀσκληπιεὺς 6. — Βασιλεῖον Α. Μαρία καὶ Ὀργα 0. — Βροχὴ 2. — Γαλιταίος 0. — Δάμων καὶ Φιντιος 11. — Δελίδης 2. — Ἄλ. 7. — Ἐσπερος 7. — Ζαφειδῶν Α. Κυρῆος 5. — Κοινοκαλιεὺς Γ. Σκαρ 10. — Συρὴ 11. — Κωνσταντίνου 2. — Μικρὰ Διοκλήτιον 11. — Μικρὰ Νηρέϊς, 17 (Ἔργε!). — Μικρὰ Σεισουρήθρη (Ἔργε!) 17. — Μικρὸς Καποδιστῆς 11. — Μυρσῆν 14. — Μυσσοῦς 14. — Παπαστρατάκης Μ. 1. 2. — Πολυδῶς Ἀσθη 10. — Πουλί 11. — Πρωτὴ Ἄσκη 11. — Φωτοβόλος Ἀκτις 11. — Ψίλλος I. Κ. 12. — ΒΙΤΕΡΒΑΙΩΝ: Ζυλῆς I. Π. 10. — ΒΡΑΙΛΙΑΣ Ἑλληδοκρίτων 9. — ΔΡΑΜΑΣ: Δοξιδότης; Ἀναστασία Παύλου, Πανεπιστήμιον Μικηλίδου Α. Ἐλεῖον Πολυγρόνου Καλλεῖον καὶ Γερμανοῦ Σοφία 7. — ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Πιλαργὸς 4. — ΑΒΟΝΙΣΤΟΥ: Καρμάνος Α. Γ. 4. — Μικρὰ Πεταλοῦδα 4. — ΜΟΔΑΩΝ: Νέος Κομήτης 1. — ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ρωσικὸν πλάν πλάν 7. — ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Ἡρακλίδης Γ. 3. — Κάσπερ καὶ Πολυδῶς 5. — Ἐδουαδῆος ΠΟΡΟΥ: Δ. 8. — ΣΥΡΟΥ: Κακῆς, Ἰωάννη 10. — ΤΑΙΡΑΝΤΟΥ: Πλεστηκὸν Φῆς 10. — ΥΡΑΣ: Τζῆς, Κ. I. 11. — ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Μιχαῆλ, 4.!

Συνδρομὴ ἐτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 2. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. 3.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ἐν ἑξ Ἰσχυροῦς, ἐκτ 25 ἀπάντι τῆς ἐπιπέσεως Ῥόμβου, ἐν Ἀθήναις.